

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 2005

41. årgang

Døde for meg!

Av Dag Rune Lid

Det var den vesle jenta vår, Mirjam, som song på ein song ein dag. Eg spurde kva for ein det var: «Såret for meg», sa ho. «Kan du syngje den?», spurde eg, og ho song:

*Såret for meg, såret for meg,
Jesus på korset ble såret for meg.
Nå er det banet til himmelen vei.
Jesus på korset ble såret for meg.*

Det er ein CD frå Unge Røster i Namsos som ho har høyrte ein del på, og den sentrale budskapet talar inn i det vesle barnehjartet. Eg måtte gå og finne fram songteksten. I det neste verset stod det:

*Døde for meg, døde for meg,
Jesus ble såret og døde for meg.
All hans rettferdighet tilregnes meg.
Jesus ble såret og døde for meg.*

Tenk han vart såra for meg! Tenk han døydd for meg! Ikkje nok med det, men all hans rettferd vart tilrekna meg! «Nå er det banet til himmelen vei!» For ein herleg budskap!

Om Jesus «banet til himmelen vei», kjenner ein kristen på synd, fall, neder-

lag og svipt på så mange vis. Det kan til tider opplevast som vegen er stengd, eller som om det er skodde på alle sider. Anfekting, mørke og tvil ser ut til å få overmakta.

Tenk då å få høyre om han som kom. Guds eigen son vart menneske. Han levde eit fullkome liv i tankar, ord og gjerningar. Han som Pilatus ikkje fann noko skuld hjå. Han som berre gjorde godt. Han, den skuldlause, vart spikra fast til korsets tre for meg! Han døydd for meg!

Bibelen seier at han døydd til fastsett tid for ugudelege (Rom 5:6). Dette tidspunktet var fastsett frå æva av, lenge før du og eg vart fødd. Vi kom for seint til å påverke denne frelsesplanen. Det underlege var at han kom for alle. For verkeleg å få fram at budskapet famnar alle, seier Bibelen at han kom for ugudelege. Verre enn den ugudelege, det kan du ikkje verte.

Om du kjenner på synda og dommen i ditt eige hjarta, om du mislukkast på alle plan, om du har svikta på alle vis, om du kjenner på forsømingar gjennom eit langt liv, om du er løgnar,

Bladet Lov og Evangelium

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30,
5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretærfunksjonen er tillagt landsstyret.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Ved korsets fot hos Jesus,
jeg vil så gjerne stå.
Der finner jeg den klippegrunn,
som jeg kan bygge på.
Der er et hjem i villsom egn,
en stille, sikker havn.
På min vandring i et fremmed land,
gjennom farer, nød og savn.*

*Å hjelp i sjeleangest.
Å trygge tilfluktssted!
Ved korsets fot hos Frelseren,
der fant mitt hjerte fred.
Som Jakob i et nattlig syn,
så himlen åpne seg,
kan jeg stigen se fra Jesu kors,
hvor Guds engler vinker meg.*

(Sangboken nr. 385, v. 1+2)

ranar eller mordar – han døydde for deg! Høyrer du dette?

Han kjenner deg og meg betre enn me gjer sjølve, likevel så døydde han til fastsett tid for oss. Vi kjem for seint. Dine tankar og kjensler er utelukka. Saka di er ordna! Gjelda di er betalt! I tillegg har du fått dobbelt for alle dine synder (Jes 40:2). Du vert tilrekna Jesu fullkomne liv og rettferd. Bibelen seier: «Ingen av dei som søkjer livd hjå han, dø mest skuldig» (Sal 34:23).

Likevel seier du kanskje: – Det kan ikkje gjelde meg, du kjenner ikkje meg og korleis eg er. Høyr då Guds eigne Ord: «Alle dei som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds born, dei som trur på namnet hans» (Joh 1:12). Måtte også du denne påskehelga få stemme i: «Døde for meg!»

L&E

Det kommer ovenfra

Fortelling for barn

I Frankrike levde det en gang for lenge siden en liten fattig gutt som het Petter. Foreldrene hans var døde. Og siden ingen tok seg av foreldreløse barn den gangen, måtte lille Petter gå rundt å tigge.

Når han kom til ei dør og banket på, og folk spurte: «Hvem er det?» svarte han gjerne ved å synge et vers. Han var flink til å synge, så det var sjelden noen lot ham gå bort tomhendt. Når han fikk noe, takket han ved å si: «Takk! Det kommer ovenfra.»

Den gangen far hans lå og skulle dø, sa han til den lille gutten sin: «Kjære Petter, nå blir du alene her i verden, og det vil sikkert møte deg mye i livet som du ikke vil synes om. Men tenk da alltid at det kommer ovenfra, så vil livet falle deg lettere.»

Petter merket seg de ordene, og for at han ikke skulle glemme dem, gjen-

tok han dem for seg selv: Det kommer ovenfra. Siden husket han alltid de ordene. Da han ble større, begynte han å tenke ordentlig over hva ordene egentlig betydde. Han var forstandig, og han forstod at synden kunne ikke komme fra Gud. Men siden det var Gud som styrte verden, kunne en vel si om alt det som hendte, at det kom ovenfra, trodde Petter.

En gang Petter gikk gjennom byen, blåste det så fryktelig at en takstein falt ned og traff ham, så han datt over ende. «Det kommer ovenfra,» sa Petter. Folk lo. De syntes han var en rar liten gutt. Det var da klart at steinen måtte komme ovenfra og ikke nedenfra. De forsto ikke hva Petter mente. Men litt etter, styrtet et helt tak ned. Og det var akkurat taket på det huset som Petter skulle til. Hadde ikke taksteinen truffet ham, så hadde han blitt liggende under taket og blitt helt knust. Så det

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mars 2005:

Døde for meg! Av Dag Rune Lid	side 1
Det kommer ovenfra. Fortelling for barn	side 3
Guds Lam. Av Andreas Fibiger	side 5
– Det er ikke vår kall å følge med tiden!	
Intervju med Birthe og Karl Riis	side 8
Den siste timen. Av Gunnar Soppeland	side 11
Stol på Gud! Av Martin Luther	side 15
Ungdomsleir i Orkdal	side 16
Se, vi går opp til Jerusalem! Av Kristian Fagerli	side 17
Vær velsignet, nådetrone. Latinsk salme	side 20

var nok Guds styrelse med ham det med den taksteinen.

En annen gang skulle han gå med et brev for en fornem mann. Det hastet med brevet, og gutten skulle springe så raskt han kunne. Men på veien måtte han over en grøft, og den var så bred at selv om Petter hoppet alt han klarte, så plumpet han likevel ned i grøfta så han mistet brevet. Han lette etter det og gravde, men det var ikke til å finne igjen. Da han stod der helt oppgitt på grøftekant, sa han: «Det kommer ovenfra.»

Så skyndte han seg tilbake og fortalte den fornemme herren hvordan det var gått. Mannen ble rasende, han skjelte og smelte og jagde gutten ut av døra. Da lille Petter var kommet ut på gata igjen etter medfarten hadde fått, sa han: «Det kommer ovenfra.»

Dagen etter kom det et bud til ham fra mannen at Petter endelig måtte komme tilbake. «Her har du en daler fordi du falt i grøfta,» sa han. «Hvis det brevet hadde kommet fram, så hadde jeg vært høyst ulykkelig nå. Omstendighetene har forandret seg.»

Det kunne fortelles enda mye mer av samme slag om Petter.

Da han var blitt stor, var det en rik engelskmann på besøk i Frankrike. Han hørte om Petter, og bad om å få tale med ham. Da gutten trådte inn til ham, spurte engelskmannen: «Hvorfor tror du jeg har bedt deg å komme hit til meg?» Petter svarte: «Min herre, det kommer ovenfra.»

Det svaret syntes engelskmannen var godt. «Du har rett,» sa han. «Jeg

tenkte å anta deg som tjener. Vil du det?» «Det kommer ovenfra,» sa Petter. «Hvorfor skulle jeg ikke ville det?» Og så ble Petter en betrodd tjener hos den rike mannen i England.

Mange år etter døde engelskmannen. Men han hadde testamentert Petter så mange penger at han ble en velstående mann. Petter glemte likevel aldri sin barnelærdoms Gud. Og han sa alltid til det som hendte ham: «Det kommer ovenfra.»

*Fra «Små fortellinger
fra en stor verden»*

Misjonsselskapets forlag 1948

*Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv går ut derfra,
til hver fattig synder.
Se Guds Sønn, den hyrde god,
må på korset bløde.
Og betaler med sitt blod,
all vår skyld og brøde.*

*I hans røde purpurskrud,
elsker meg Gud Fader.
Jeg er nå hans rike brud.
Han meg ei forlater.
I mitt hjerte vil han bo.
Bort all verdens lyster!
Jesu nåde, sjelens ro,
nå meg blott forlyster!*

(Sangboken nr. 272, v. 1+2)

Guds Lam

Av Andreas Fibiger

Til Golgata

«Da tok stridsmennene Jesus og tok purpurkappen av Ham og iførte Ham Hans egne klær og førte Ham ut for å korsfeste Ham. Og Han bar selv sitt kors.»

Klokken var henimot ni langfredag morgen, da de førte Jesus ut til Golgata.

Hvilken forskjell mellom Hans inngang og Hans utgang! Få dager før: palmesøndag med de jublende skarene, – og nå en enslig mann, forlatt, forkastet og forbannet. Du har også jublet over Jesus, «og alle kommer de med palmegrener», – men holdt det seg også på langfredag? Da Han dro inn, fulgte hundre svenner Ham, – og nå gikk Herren alene. Soldatene rev kongedrakten av Ham, kastet i all hast Hans egen kjortel av Ham og la det tunge korset på Hans skuldre. Det står at «Han bar selv sitt kors». Men Han bar også en annen byrde som var tyngre enn korset: «Han som selv bar våre synder på sitt legeme opp på treet, for at vi, avdøde fra våre synder, skal leve for rettferdigheten, Han ved hvis sår I er blitt legt» (1Pet 2:24).

Så satte toget seg i bevegelse.

I spissen red en romersk høvedsmann, så fulgte en herold, som med høy røst forkynte den dømtes forbrytelse og dom, så kom Jesus med sitt kors og bak Ham folkeskaren. Man viser den dag i dag den veien Han

gikk, «via dolorosa», smertens vei. Alle henrettelser skulle finne sted utenfor byen. «Derfor led også Jesus utenfor porten, for at Han kunne hellige folket ved sitt eget blod», og: «Så la oss da gå ut til Ham utenfor leiren, idet vi bærer Hans forsmedelse» (Heb 13:11).

Under den mørke skyen

Tornene bet og sved om Hans hellige panne, – Han skulle jo gjøre bot for alle de urene, syndige tankene som menneskehjerner har fostret. Naglene brente i Hans hellige hender, – Han skulle jo sone all den synden som du og jeg ga hånd til. Og det verket i Hans hellige føtter, – Han skulle jo gå botsgang for alle de syndene som vi danset ut i på lette føtter. Hudstrykningens strimer flenget Hans hellige rygg, – Han skulle jo bøte for all den kjødets lyst som menneskeslekten har hengitt seg til.

Og likevel – alt dette var for intet å regne mot den sjelekval Han led da Han i disse tre timene gikk inn i det store mørket og ble skilt fra Gud. Da var Jesus i helvete for oss. For hva er det å være i helvete? Det er å være der hvor Gud ikke er. Det er helvete, og det er helvetes verste pine og kval: den evige gudsforlatthet.

Og det var det som pinte Ham mest av alt i denne stunden. Han som fra evighet av, og hele sitt jordeliv igjen-

nom, ikke et sekund hadde vært skilt fra Gud, – «Han som sendte meg, er med meg; Han har ikke latt meg alene» (Joh 8:29). – Han måtte nå prøve og tåle gudsforlatthetens pine. Da kunne Han ikke kalle Gud «Fader»; det kunne Han da de klynget Ham opp på korset, «Fader, forlat dem!» Det kunne han igjen da kalken var tømt; da befalte Han sin sjel i Faderens hånd. Men i disse tre timene, da Han ble rammet av Guds vredes lyn ut av den tykke, mørke skyen, da Guds vredes flammeris pisket Ham tusen ganger verre enn bødlenes svøper, da kunne han ikke si: Fader, Fader, har du glemt ditt barn? Men som en forbannet synder måtte Han rope fra helvetes dyp: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»

Du som kalken for oss drakk

Timene sneglet seg hen. Der hang Jesus, forfulgt av Satan, forkastet av sitt folk, forrådt av sin disippel, foraktet av romerne, forbannet av loven og forlatt av Gud.

I tre timer bet Han denne veldige smerten i seg. I tre timer kom det ikke

en lyd over Hans fast tillukkede lepper. «Han ble hengt og gjort elendig. Men Han opplot ikke sin munn, som et lam som føres til slaktebenken, og som et får som er stumt overfor den som klipper det. Han opplot ikke sin munn. Men Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.» Slik står det hos «evangelisten blant profetene», Jesaia.

Det er fullbrakt!

«Deretter, da Jesus visste at allting nå var fullbrakt, for at Skriften skulle oppfylles, sier Han: Jeg tørster! Det sto et kar, fullt av syrlig vin. Og straks løp en av dem til og tok en svamp og fylte den med vin og satte den på en isopstengel og holdt den til Hans munn og ga Ham å drikke og sa med de andre: holdt, la oss se om Elias kommer for å ta Ham ned.»

Jesus ropte: «Eli, Eli!» – og noen av dem oppfattet det som om Han ropte på Elias. De siste ordene i det siste kapitlet hos den siste profeten i Det gamle testamente, Malakias 4:5, slutter jo med å varsle: «Se, jeg sender eder Elias, profeten, førenn Herrens dag kommer, den store og forferdelige», og det var blant jødene på den tiden en levende forventning om at den stunden snart måtte være nær. Derfor holdt folk Jesus for Elias (Matt 16:14); men selv Hans disipler forsto ikke at «Elias var allerede kommet» (Matt 17:10-13); det var nemlig Johannes døperen (Luk 1:17).

I dette nummer gjengir vi et utdrag av boken «Guds Lam» av Andreas Fibiger (Lunde forlag). Hans påskebetraktning hører med til «de kristne klassikere», og er blitt kjær lesning for mange.

Red.

Det var heller ikke underlig at folk der ute, under inntrykket av de veldige begivenhetene, kunne få den tanken at det var «Herrens store og forferdelige dag», og at Elias kanskje kom nå. De romerske soldatene, som jo ikke kjente noe til jødernes forventninger, får da i hast et par opplysninger om hvem den Elias var som Jesus ropte på. Av medlidenhet med den tørstende Frelseren, løp en av dem bort for å gi Ham noe å drikke, og tilføyer – halvt unnskyldende – holdt, la oss holde liv i Ham litt ennå; la oss se om denne Elias, som aldri er riktig død selv, skulle vise seg og ta Ham ned av korset!

Det står at «Jesus visste at allting nå var fullbrakt». Det var en indre forvissning Han fikk i sin sjel, etter at Han hadde ropt sitt store smertens rop. Likesom englene i Getsemane hage brakte Ham bud og hilsen der hjemmefra, slik kjente Han det nå her også at kalken var tømt. «Han skal ikke vansmekte, ei heller bli avmattet, før Han får beskikket rett på jorden» (Jes 42:2), var det blitt lovet; og nå hadde Han «utslettet det mot oss rettete gjeldsbrev og tatt det bort ved å nagle det til korset» (Kol 2:14).

Gi Gud æren

Så ble det stille på Golgata.

Den store menneskeskaren var borte, og bare et lite stykke borte for seg selv sto en gruppe av Jesu slektninger og venner. Der var de kvinnene hvis navn vi også hørte før, – de som hadde hatt den gode plassen «ved kor-

*På korset åpner du din favn,
for hver forvillet synder.
Fra korset, i din Faders navn,
du verden fred forkynner.*

(Sangboken nr. 248, v. 2)

sets fot hos Jesus». Bare Jesu mor nevnes ikke her. Antagelig har Johannes straks ført henne inn til byen; han har villet skåne henne for å overvære den triste slutningen på hennes sønns lidelse. Og så var det noen «slektninger», det vil si: venner og bekjente fra Hans lykkelige dager i Galilea. De sto på avstand; de hadde jo verken kunnet eller våget utrette noe for Ham. «Mine venner og mine fiender holder seg i avstand fra min plage, og mine nærmeste står langt borte» (Sal 38:12).

Men skjønt døden hadde satt det uomstøtelige, store punktum på det blodige dramaet, kunne de ikke rive seg løs der ute fra. De sto som fortryllet og stirret hen på det midterste korset, på den sammensunkne skikkelsen med det bøyde hodet. De kunne ikke få øynene bort fra Ham. Det gikk dem, som de tre som hadde vært med Ham den natten på Forklarelsens berg: de så «ingen uten Jesus alene» (Matt 17:8).

Å, se da også på Ham! Kast enda et siste blick på korset! Se Ham som henger der, bøydd og overveldet av døden! Det led Han for deg, for at du skal få leve evig hjemme hos Gud. Å, ta imot Hans nådes gave, bøy deg ved korsets fot hos Jesus, bekjenn Ham som Guds Sønn og gi Gud æren! L&E

– Det er ikke vårt kall å følge med tiden!

Det er forkynner og tidligere bibelskolelærer Karl Riis som understreker dette. Nå i februar besøkte han og kona, Birthe, Bibelskolen på Fossnes, hvor han hadde et seminar over temaet «Gudsfrykt». For noen år tilbake skrev han også en bok over dette emnet, som ble utgitt i Danmark.

De kommer opprinnelig fra Jylland, men etter at Karl Riis ble ansatt på Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød i 1977 på Nord-Sjælland, ble de boende der.

Luthersk Missionsforening er en fri lekmannsbevegelse, og har sine røtter fra en vekkelsesbevegelse som går tilbake til 1800 tallet. Christian Møller, som stiftet denne bevegelsen, hadde mye kontakt med C. O. Rosenius fra Sverige. Forkynnelsen ble sterkt preget av hans syn og skrifter.

– Gjennom forkynnelsen i LM ble jeg selv en kristen, og siden har vi begge blitt bevart gjennom denne forkynnelsen, og har fått vårt åndelige hjem her, sier han.

Årene ved Højskolen i Hillerød

– Årene på Højskolen opplevde jeg som en meget rik og velsignet tid, men jeg følte også på det store ansvar det var å stå i denne tjenesten. Jeg tenker på hva Paulus skriver i 2Tim 2:2: «Det du har hørt av meg i mange vitners

nærvær, overgi det til trofaste mennesker, som også er i stand til å lære andre.» Dette aspekt har vært der hele tiden for meg.

– Vi skal få være med å lede unge mennesker inn i Guds Ord og danne dem slik at de får trang til å gå med Ordet til andre. Dette å være vitne til at Guds Ord gjør sin gjerning i elevene, og at de kommer til et åndelig gjennombrudd og får se inn i evangeliet, har vært meget rikt. Også dette å se at de modnes i sitt gudsliv. Men det har også vært en stor smerte i tilfeller der dette ikke skjer, påpeker Riis.

Viktig med bibelskoler

– Bibelskolene har hatt veldig stor betydning opp gjennom tidene. Det går tilbake like til profetskolene på Elias og Elisas tid. Bibelskolene har også hatt stor betydning ute på våre misjonsfelter.

– I vår tid, som er en åndelig mørk frafallstid, kan det vise sig at en bibelskole vil være et sted der gudslivet kommer til å overleve. God og solid bibelundervisning er helt avgjørende på en bibelskole. Vi har så lett for å bli opptatt med så mange andre tidsaktuelle ting som lett kan forskyve tyngdepunktet, men bibelundervisningen må være det sentrale.

Han understreker at det også er viktig at elevene trives både menneskelig og åndelig, og mener at den ånd som råder i et godt og varmt kristent miljø,

*Birthe og
Karl Riis.*

kan få stor betydning for både den menneskelige og åndelige utvikling for den enkelte.

– Bibelskolen skal også formidle visjoner, der omsorgen for sjelers frelse er det viktigste. En skal også gi unge mennesker syn og kall for tjenesten i Guds rike, og for utbredelse av evangeliet til folkegrupper som ikke har hørt. Det å være på en bibelskole, er ikke som et vanlig arbeid, men må sees på som en tjeneste i Guds rike.

Felles kall

Birthe Riis påpeker at hun har sett det som sin viktigste oppgave å være hustru og mor. – Mitt kall har vært å være en støtte for Karl, og ta meg av barna. Karl reiste i den første tiden som forkynner, og jeg ble mye alene med barna. Kvinnens plass har aldri vært noe problem for meg.

– Etter at vi flyttet til Hillerød, ble det etter hvert litt annerledes. Da jeg har faglig bakgrunn fra psykiatrisk sykepleie, har jeg vært tilgjengelig i

mer sjelesørgerisk arbeid der elever eller andre personer med menneskelige, psykiske og åndelige problemer kunne få samtaler, sier hun.

Alt er relativt

– Vi smittes i dag mer enn før av tidsånden og denne verdens tankegang. Mange har en meget stresset arbeidssituasjon, og er opptatt av så mange ting. Et ord som postmodernisme kan betegne vår tid. Denne innflytelse er meget sterk i dag, også langt inn i kristne miljøer. Hva som er absolutt sannhet og virkelighet er det ingen som vet, sies det. Alt er relativt.

– Det som er sannhet for meg, er det rette for meg. Noe annet som er sannhet for deg, er det rette for deg. Jeg har min mening, og du har din. Alt blir den rene normløshet. Dette synet påvirker også tilliten til Bibelen som Guds Ord i dag.

– Her må vi løfte frem hva Bibelen sier, og gjøre det klart at Bibelen er klar og utvetydig i spørsmålet om hva

som er sant og rett. Vi erkjenner at vi ser stykkevis og delt, men det grunnleggende er at Bibelen er klar.

– Vi må bli fastholdt i at Bibelen er Guds åpenbarte Ord. Guds Ord sier: «Etter at Gud i fordums tid mange ganger og på mange måter hadde talt til fedrene gjennom profetene, så har han nå i disse siste dager talt til oss gjennom Sønnen. Ham har han innsatt som arving til alle ting. Ved ham har han også skapt verden» (Heb 1:1-2). Sannheten er en person. Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg» (Joh 14:6). Det må være klart at Kristus er Skriftens stjerne og sentrum.

Vekkelsestonen må ikke forstumme

– I min ungdom var forkynnelsen ganske bestemt mer vekkelsespreget enn den er i dag, men på den annen side kanskje mer ensidig. Innen LM har nok forkynnelsen utviklet seg i retning av at den har fått med seg mer av hele Guds råd til frelse. Vi har fått en sterkere bibelsk fylde i forkynnelsen.

– Faren er at forkynnelsen kan bli teoretisk og riktig, men mangler ånd og gjennomslagskraft. Det kan bli slik at en mangler åndskraft til å nå inn til mennesker. Det sjelesørgeriske aspektet kunne kanskje vært sterkere, det vil si omsorgen og den menneskelige varme for den enkelte tilhører.

– Vitnesbyrdet i forkynnelsen var uten tvil sterkere før. Vekkelsestonene må ikke forstumme. Det er meget avgjørende at man blir ført inn i Guds

lys og får møte Guds nærvær i Ordet. Her er det avgjørende at vi alle, også forkynnerne, selv lever fortrolig med Gud, sier Riis.

– Vi har fra vår tidligste ungdom fått synet for misjon både hjemme og ute lagt inn i våre hjerter. Men vi har selvsagt fått misjonsarbeidet enda tettere inn på livet gjennom vår datters arbeid som misjonær i Etiopia. Både gjennom hennes brev, og et besøk i Etiopia, har vi fått mer detaljert innsikt, sier ekteparet.

Mine får hører min røst

– Jeg er selv blitt meget beriket ved å lese bøker som andre har skrevet. Å lese god litteratur er av stor betydning for en kristen. Jeg behøver bare å nevne den velsignelse kristen oppbyggelseslitteratur har vært gjennom tidene. Men også bøker om emner som formidler ny innsikt og forståelse, har sin store betydning. Derfor vil jeg gjerne oppfordre til å lese noe godt.

– Jesus nevner tre kjennetegn på en kristen, og knytter noen store løfter til dette, og de er viktige å ha for øye for kristne i en tid som vår. Jesus sier: «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg. Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10:27-28).

– La meg til slutt få understreke viktigheten av å høre Jesu røst, og det at han virkelig kjenner oss som sine. Det er ikke vårt kall å følge med tiden, men å følge Jesus i tiden, avslutter den danske bibellæreren Karl Riis. *Red.*

Den siste timen (II)

Tale av Gunnar Soppeland (sommarskolen 2004)

Dei godtruande

Både i Rom, Galatia og Korint var det godtruande personar i forsamlingane. Det vil seie at dei støtta seg til, og trudde på, forførarane sine smigrande ord. Dei støtta seg til mange glimrande utsegner som forførarane hadde om seg sjølve. Det dei ynskte, meinte og ville, fann dei godtruande akseptabelt.

Paulus vurderer dei derimot ut frå det faktiske innhaldet i forkynninga. Han ser at det er noko som ikkje stemmer med den ytre framferda deira. Og han avdekkjer vidare det som låg skjult under dei smiskande orda.

Han skriv: «For desse er falske apostlar, svikefulle arbeidarar, som skaper seg om til Kristi apostlar. Og det er ikkje noko å undrast over, for Satan sjølv skaper seg om til ein ljoseengel. Då er det ikkje noko stort i det at tenarane hans òg skapar seg om til tenarar for rettferda. Men dei skal få ein ende som svarar til verket deira» (2Kor 11:13-15).

Dei har altså prøvd å verte så like Kristi apostlar som mogleg. Dei var imøtekomande og smigrande. Kanskje er det og typisk for endetidskristendommen at folk sjølv skaper seg om til kristne arbeidarar. Dei har skin av gudsfrykt, men fornektar hennar kraft. Dei *kan* det rette! Dei har *lært* det rette! *Men dei har det ikkje rett!* Difor er dei forførarar.

Sløve til å høyra

I den siste timen vert ikkje nådegåver og vitnemål etterprøvd på Guds Ord. Det som betyr noko, er om personen styrkjer oss, støttar vår gruppe, vårt syn osv.

Det manglar ikkje på vilje og tanke for kven ein skal tilsetje, og framgangsmåtar og prøvetid for dei ein vil bruke i teneste for evangeliet. Alle verksemdar har detaljerte føresegner om slikt. Men for at dette skal fungere, krev det oppøvde åndelege sansar til å etterprøve dei åndelege og menneskelege kvalifikasjonane i praksis, slik Paulus gjorde.

Men i ei svevnens tid sløvnar dei åndelege sansane. Me nyttar uttrykket *slumringstid*. Då vert ein sløva, og det går ut over dei åndelege sansane som skulle vere på vakt. Dei som skulle stå på muren, og som kunne gje beskjed, slumrar.

I Hebrearbrevet (5:11-14) står det: «Om dette har vi mykje å seie som er vanskeleg å leggja ut, *fordi de har vorte sløve til å høyre*. For endå de etter tida burde ha vore lærarar, treng de einkvan som atter lærer dykk dei fyrste grunnleggjande ting i Guds Ord. De har vorte slike som treng til mjølk, ikkje fast føde. For den som enno får mjølk, kjenner ikkje rettferds ord, han er då eit barn. Men fast føde er for dei vaksne, for dei som ved å bruka san-

sane sine, har øvd dei opp til å skilje mellom godt og vondt.»

Her er den åndelege forståinga og alvoret sløvna bort. Dei burde vore lærarar, og hjelpt andre til klårleik i ei forvirra tid. Men dei trong sjølve til nokon som lærde dei om att dei fyrste grunnleggjande tinga i Guds Ord, det som er avgjerande for å kome til nytt liv i Gud. Dette heldt på å smuldre bort mellom dei truande.

Øve opp sansane til å skilje

Så vert det ei samanblanding av godt og vondt, slik det var i Laodikea. Dei var verken kalde eller varme, men lunka. Difor ville Herren spy dei ut or munnen sin.

«Men fast føde er for dei vaksne, for dei som ved å bruka sansane sine, har øvd dei opp til å skilje mellom godt og vondt.» Motsetninga til dei som hadde sløvna inn, var dei åndeleg vaksne som hadde oppøvd sansane sine til å skilje mellom godt og vondt.

Hjå den som er sløvna, vil det gode og det vonde etter kvart blandast i hop. Han vil setje andre grenser enn ein med klåre åndelege sansar. Når ein ser korleis dei bibelske grenseskilja gradvis vert viska ut i både kyrkjesamfunn og organisasjonar, er det verkeleg grunn til å spørje om denne åndelege skade, med sløve sansar, går heilt til topps i styre og stell? Det gjer i så fall situasjonen verkeleg dramatisk.

Dei godtruande trur godt om alt!

Der lærarar og hyrdar med oppøvdde sansar skulle sitje, set ein då inn

godtruande lærarar og hyrdar. Godtruande er i dag vorte synonymt med rett-truande, og dermed ein vesentleg kvalifikasjon for å koma med i det «gode selskap». Den som ikkje er godtruande i den samanhengen han står i, vert fort uglesett.

Ein godtruande er lojal og ukritisk. Han talar der han skulle teie, og teier der han skulle tale. Han trur godt om alt! Til og med om det Bibelen talar imot. Og om han ikkje er einig i alt, så toler han at alt får rom. Som til dømes kvinnelege hyrdar og lærarar, samburskap både mellom like og ulike kjønn, fosterdrap, m.v.

Dei bryr seg meir om at *noko* skjer, enn *kva* som skjer, og ser meir på effektiviteten av nye tiltak, enn på rørslene, ideane, tankane og det åndelege synet som ligg bak. For godtruande manglar oppøvd evne til å skilje mellom godt og vondt, ånd og kjøt, lov og evangelium.

Dei godtruande vert sjølvsikre og sjølvhjelpne. Dei trur òg godt om seg sjølve. Dette skin tydeleg gjennom når me tenkjer etter kor mykje av det kristne arbeidet, voner, visjonar og draumar som i dag er bunde til det jordiske. Alt skal drivast og sikrast med jordiske og verdslege midlar og metodar. Ein er meir avhengig av vanleg logikk og kvardagserfaring enn åndeleg skjøn og nådegåver.

Der skatten din er

Kvifor er det slik? Fordi den som ikkje er rik i Gud, tryggjer livet sitt med det han eig, og sovnar av. I staden

for å vere rik i Gud og avhengig av å få alt av hans hand, vert ein då rik på det som erstattar Gud, og som gjer oss sjølvstendige og uavhengige av han.

«Der skatten din er, der vil hjarta ditt òg vera» (Matt 6:21), seier Jesus. Problemet med den jordiske rikdommen er ikkje kva du gjer med han, men kva rikdomen gjer med deg – med hjarto våre, er det sagt. Det er ikkje at du skulle gitt meir – der eller der. Det er ofte det som vert sagt. Så råkast samvitet. Dermed trur ein at ein berre kan betale seg ut av problemet.

Jesus seier: «Søk først Guds rike, så får du det du treng i tillegg» (Matt 6:33). Er ikkje det sikkert nok? Kvifor trur du Jesus seier dette? Er det for å lokke oss inn på noko usikkert? Nei, fordi Guds rike er det einaste sikre vi har i denne verda! Der skatten din er, der vil hjarta ditt vera – det er alvoret. Skatten gjer noko med hjarta, den trekjer det til seg. Skatten får hjarta til å virka for seg! Der me er med hjarta, der er me med heile livet vårt!

Slå deg til ro

Den rike mannen sa: «Sjel! Du har mykje godt liggjande for mange år. Slå deg til ro – et, drikk, ver glad!» (Luk 12:19). Så vart det ro, men det var ei falsk ro, ei dødens ro, der det skulle ha vore uro, naud og hjelpelaust rop til himmelens Gud. Kvifor? Fordi hjarta vart styrt av falske skattar. Prisen for denne svevnens ro i verda, er ei æve utan Gud!

Bibelen seier: «Og no, de rike! Gråt og klag over all den ulukke som kjem

over dykk! Rikdomen dykkar er rotna, og kleda dykkar er møll-etne. Gullet og sølvet dykkar er rusta bort, og rusta på det skal verte eit vitnemål mot dykk, og lik eld skal ho eta dykkar kjøt. De har sankt skattar i dei siste dagar! Sjå, løna de har halde attende frå arbeidarane som har skore åkrane dykkar, ropar høgt, og ropa frå haustfolka har nådd fram til Herren Sebaots øyro. De har levd i ovlivnad og overflod på jorda. De har gjødd hjarto dykkar på slaktedagen» (Jak 5:1-5).

Kvifor vert dette gullet og sølvet til eit vitnemål *mot* den rike? Fordi han har sankt skattar i dei siste dagar. Travelheita og opptattheita med denne verdens ting, stod ikkje i forhold til åndssituasjonen han levde i. Her er det eit grovt misforhold også i vår tid, med tanke på at me er i den siste timen.

Ein er i ferd med å styrkje sine hjarto med dette som ein dag skal vitna imot ein. Hadde me høyrte dette Ordet som her vart lese, trur eg me hadde falle på våre kne og ropt til himmelens Gud. Me hadde bedt Herren fri

Pinse-møter

Langli bedehus (7 km fra Askim, Østfold), 14.–16. mai 2005.

Talere: *Gunnar Soppeland* og *Per Bergene Holm*.

Muligheter for overnatting.

Interessert? Ta kontakt med Sigbj.

Agnalt, 69 80 93 36/482 90 535.

Alle hjertelig velkommen!!!

oss frå denne mammons makt, som har knytt våre hjarto til seg på ein slik måte, at me ikkje lenger skjønar kva åndssituasjon me er i!

Me lyt vakna or svevnen!

Kva er det Paulus skriv til romane? «Dette må me gjere, av di me kjenner tida, at timen er inne då me lyt vakna or svevnen» (Rom 13:11). Han hadde gjort dei kjent med noko, som måtte føra til noko. Me lyt vakna or svevnen! Eg er overtydd om at svevnen er det mest alvorlege problemet me står overfor. Timen er inne til å vakne or svevnen.

Seier me ikkje til vanleg når tida held på å renne ut: «No må me skunde oss! No må me ikkje kome for seint!» Guds folk, me må skunde oss! I dag om du høyrer røysta hans! Det er ingen morgondag som Bibelen forkynner. Nei, Bibelen forkynner *i dag!* Me må skunde oss!

Spørsmålet er ikkje kor me står med våre liv i det kristne arbeidet, men spørsmålet er kor me står i vårt forhold til Gud med hjarto våre. Spørsmåla vert: Er me rike i Gud? Kva rikdom er det hjarto våre heng fast ved? Kor er me? Det er det Bibelen her rettar skjelyset sitt mot.

Å vere i Kristus

I Kristus er brukt nærare to hundre gonger i NT. Det er eit uttrykk som plasserer Guds folk ein bestemt stad – i Kristus: Der er det sikkert, der er det trygt, der er det rikdom, der er det omsorg for lekam og sjel. Det er den

einaste sikre staden for både tid og æve! Å vere i Kristus uttrykkjer det mest inderlege samfunnet ein kan tenkje seg.

Paulus var reie, og hans liv var i Kristus. Han seier «For det å leva er for meg Kristus, og det å døy er ei vinning» (Fil 1:21). Paulus var i rett posisjon.

Verdien av å vere i Kristus er bestemt ut frå kven Kristus er! Er me i han, beror alt på han. Det han er og den han er, bestemmer alt under alle forhold.

Kristus kjem i mellom

Men eit direkte forhold til Kristus gjev eit indirekte forhold til alt anna. Ein vert omgitt av han på alle kantar. Ein har Kristus mellom seg og alle forhold. Det grunnleggjande og berande er at Kristus kjem i mellom den truande og Gud – og med sitt dyre blod skjuler alle hans synder. Men han kjem og i mellom den truande og verda, den truande og Satan, den truande og ondskapens åndehær i himmelrommet.

Kristus kjem i mellom absolutt alle forhold som måtte møte oss på livsvegen. Det er ikkje eit punkt, og det er ikkje ein plass på vandringa vår, kor ikkje Kristus kjem i mellom oss og dei ytre vilkåra. Det er eit salig og oppbyggelig bibelsk faktum.

Han kjem i mellom bror og bror, mellom kone og mann, mellom Guds folk og verda, mellom forkynnar og forsamling. Ingen ting er unnateke. Kristus kjem i mellom alt. Den som

Stol på Gud!

Martin Luther ble en gang spurt av en venn som var meget bekymret for ham og hans sak, om hvordan han alltid kunne være så trygg og rolig.

«Hvorfor skulle jeg være redd og frykte?», sa Luther. «Om dagen ser jeg opp til himmelen og legger merke til solen og skyene. Det finnes ingen lenker som holder dem

fast, og de faller likevel ikke ned. Om kvelden ser jeg igjen opp til himmelen, som da er full av stjerner. Intet støtter dem opp, men heller ikke de faller ned. – Da tenker jeg på ham som holder solen og stjernene og skyene hver på sin plass. Han kan også beskytte meg og min gjerning. Hvorfor skulle jeg frykte? Jeg har bare å stole på Gud og gjøre min plikt.»

L&E

har Kristus mellom seg og alt, han er og sikra i endetida.

Paulus seier: «På alle vis er vi trengde, men ikkje stengde; rådville, men ikkje rådlause; forfylgde, men ikkje forlatne; nedslegne, men ikkje utslegne» (2Kor 4:8).

Verken stengd eller rådlaus

Det betyr at Guds folk på alle vis er trengde, slik Jesus var trengd i denne verda. Men ingen vert stengde så lenge Kristus kjem i mellom alt. Me er rådville, men ikkje rådlause, for Kristus, Rådgevaren, kjem i mellom! Om ein må stå åleine i denne verda, og ha alt og alle mot seg, er ein verken stengd eller rådlaus!

«Har dei forfylgt meg, så vil dei forfylgja dykk òg» (Joh 15:20), seier Jesus. Du kan vere forfylgd, men du vert ikkje forlaten. Pris skje Gud! Det er ein som står i mellom deg og den

forfylging du måtte møte på vegen din. I Kristus er du ikkje forleten.

Det er lett å verta nedslegen reint menneskeleg, men ikkje utslegen. For Kristus står i mellom deg og det som ville slå deg ned. Difor vert me ikkje utslegne! For den som er i Kristus er ikkje stengd, ikkje rådlaus, ikkje forleten, ikkje utslegen. I Kristus kan alle dører opnast, alle bommar sprengjast og alle bakkar jamnast ut.

Utan Kristus kan me ingenting gjere. Det som ikkje vart gjort i han, vil ein til sist ynskje var ugjort. Det kjem berre til å stå att som vitne om dårars dårskap.

Er det mistanke om misforhold i ditt liv, at ikkje Kristus er din høgste skatt eller slepp til mellom deg og dine skattar, må du ikkje ta det lett og enkelt med det som no er sagt. Må Gud velsigne den enkelte!

Framhald neste nr.

Ungdomsleir i Orkdal

Det var strålende solskinn lørdag, og vekslende snøbyger søndag, som dannet den ytre rammen under NLL sin ungdomsleir på Stokkhaugen Bedehus i Orkdal i Sør-Trøndelag, 25.–27. februar.

Det var en fin ungdomsflokk som hadde tatt turen fra flere steder i landet, og vi opplevde stillhet for Ordet da Kristian Fagerli og Ingar Gangås forkynte på møtene.

Fagerli talte fredag kveld om den usynlige drakten, hvor han ut fra Guds Ord pekte på flere ulike uttrykk som Bibelen benytter for å beskrive den, som: «den beste kledning», «bryllupsdrakten», «lange hvite kjortler», «frelsesdrakten» og «rettferdighetens drakt». Han minnet oss om hvordan mennesker som tar sin tilflukt til Jesus, og ikke vet seg noe annet til frelse, blir ikledd Kristus.

Noen av deltakerne dannet en sanggruppe.

Neste formiddag talte han videre om den synlige drakten ut fra det bibelske perspektiv: «du sees», «du leses», «du luktes» og «du smakes» – om hvordan Kristus vinner skikkelse i sine barn her på jorden. Han beskrev også hvordan en kristen blir podet inn i Kristus for å kunne bære frukt til Guds ære.

Lørdag ble det skitur til Omnfjellet (ca. 850 m.o.h.). Herfra var det panoramautsikt over de «Trønderske Alper». Dagen ble avsluttet med kveldsmøte hvor Gangås talte. Etter kveldsmat gav Fagerli noen glimt fra misjonærlivet i Tanzania.

Gangås understreket i sin tale hvordan Josef fikk vandre på Herrens veier også når han ble solgt av sine brødre, når han ble løyet på og når han ble fengslet for sin ærlighet.

Videre pekte han på hvordan Gud opp gjennom kirkehistorien la store byrder på dem han fikk bruke som redskap i sin hånd. Hensikten med Guds gode vilje var at en kristen skulle bli til velsignelse for andre, slik Josef ble for sine brødre.

Søndag formiddag talte så Fagerli om å få være Kristi etterfølger. Se referat av denne talen annet sted i bladet. Leiren ble avsluttet med skitur og grilling på Jamtfjellet.

Vi fikk også lytte til mye fin og oppbyggelig sang. En gruppe av deltakerne sang på de fleste møtene.

Ref.: drl

Se. vi går opp til Jerusalem!

I januar 1985, den første natten som misjonær på det afrikanske kontinent, ble jeg stanset for verset i 1Pet 2:21: «For til dette ble dere kalt, fordi også Kristus led for dere, og etterlot dere et eksempel, for at dere skal følge i hans fotspor.»

Møtet med Gud i Ordet denne natten, ble et nytt kall til meg om å følge i Jesu fotspor. Sammen skal vi nå følge Jesus til noen av de steder han gikk, og der han i dag vil at vi skal sette vår fot i hans fotspor.

Opp til Jerusalem

I tiden før påske understreket Jesus at han ville ha sine disipler med opp til Jerusalem. Han ønsket at de skulle få være vitne til det som skulle skje, slik at de etterpå kunne stå frem med sitt vitnesbyrd og si: – Vi var der! Vi så det med egne øyne! Vi har sett sårene!

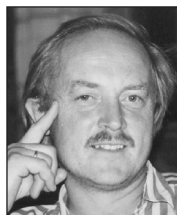
Jesus vil ha oss med i inn i fasten og påskehøytiden, slik at vi kan få se ham i hans Ord. Det er underlig kraft i et vitnesbyrd fra de som har sett og erfart noe. Et argument i skolegården kan møtes med et motargument, men det som blir formidlet gjennom et vitnesbyrd, kan bli en levende sannhet for mennesker.

I Getsemane

Ser du han ligger der i de dype skyggene fra oliventrærne i Getsemane? Det er noen veldig bilder som

Dette er et utdrag av Kristian Fagerli (bildet) sin tale på Ungdomsleiren i Stokkhaugen Bedehus søndag 27.2.2005.

Artikkelen er litt omarbeidet i forhold til den muntlige formen. Avskrift ved drl.

males for oss i Guds Ord. Nød og angst kommer over Jesus.

– Har du vært så redd noen gang at du har svettet? Det har jeg vært. Men det står at Jesus hadde en slik nød og angst at han svettet blod.

Han ber: – Er det mulig Far, så la meg slippe. Jeg vet jeg har lovet å bære all verdens synd – men at byrden ble *så* stor. Kjære Far, finnes det noen annen mulighet, må du velge den, og la meg slippe.

Men så kom de ordene som vi skal love ham for en hel evighet: – Ikke som jeg vil, men som du vil, kjære Far.

Han lot Jesus hudstryke

Det neste bildet som møter oss, er da Jesus er hos Pilatus. Det står en romersk soldat på hver side av ham. De har lange pisker av rå oksehud. De er verdens beste yrkessoldater. Bildet viser hudstryking over en spent rygg – 40 slag. Det var ikke dødsstraff, men helt opp til grensen for hva et mennes-

ke kunne tåle. For å være sikre på at de ikke tok for mange slag, stanset de når antallet var blitt 39. Men det var mer enn nok. Ser du bildet! Den rene Guds Sønn lar seg herje med av rå mennesker. Han lot seg hudstryke.

Han bar selv sitt kors

Han hadde vært en hel natt i bønn, og han hadde vært gjennom denne grusomme tortur. Så blir korset, et uhøvlet trestykke, lagt på hans rygg – i det åpne sår.

Den første del av veien bar han selv sitt kors, sier Ordet. Men han segner om, og en tilfeldig tilskuer får korset på sin rygg. Han er afrikaner, og han kommer fra Kyréne – helt vest i Egypt. Simon het han.

Og de korsfestet ham

Det fjerde bildet dukker opp. Korset ligger på bakken, og Jesus legges på korset. Hendene strekkes ut, og så høres lyden av grove hjemmesmidde nagler som drives inn gjennom hendene og føtter.

Så heves korset med tau og talje. Det reises, og mer og mer av kroppsvekten henger i naglene. Til slutt står det i lodd, og det kiles fast i gropen. Der henger Jesus som slaktefår mellom himmel og jord. «Og de korsfestet ham.»

Forlatt av Gud

– Min Far, min Far, min Gud min Gud. Hvorfor har du forlatt meg? Det femte bildet møter oss der han henger forlatt av sin egen Far.

Vi har noen uttrykk i språket vårt som viser at vi ikke har forstått noe. Vi sier: «Barnet som Gud glemte.» Det finnes ikke noe slikt barn!

Vi sier: «Gudsforlatt sted.» Det finnes ikke noe slikt sted!

Om du bestemmer deg for å bruke hele ditt liv på å banne Jesus, motarbeide og sverte ham, så kan du likevel ikke hindre Gud i å øse sine velsignelser ut over deg.

For han er kjærlighet, og i nådetiden må han elske. Han kan ikke noe annet! Han kan ikke fornekte seg selv. Han lar sin sol gå opp over rettferdige og urettferdige. Men bare ett menneske har opplevd å bli forlatt av Gud. Det var Jesus fra Nasaret.

*Forlatt du og av dine ble,
Ja av din Fader med.
Og aldri jeg utgrunne kan
Hva da ditt hjerte led.*

Guds vrede rammet

Jesus ble rammet av Guds vrede. Han ble gjort til synd.

*Med troens blick jeg stundom,
får se på korsets tre,
den Herre Jesus naglet fast,
og lide dødens ve.
Å under av Guds kjærlighet.
Å nåde høy og rik.
At min kjære Frelser ville dø,
for meg som syndet slik!*

www.josafat.no

*Ved korsets for hos Jesus,
der har mitt hjerte fred.
Og aldri mere vil jeg gå,
fra dette sikre sted.
Hva verden enn kan tilby meg,
jeg akter alt for tant*,
Men jeg roser meg av Kristi kors,
der fred med Gud jeg fant.*
(* tant =skrot)

Han vil at du skal bli med dit. Han vil at du skal være der, bo der og bygge der – og aldri vite deg noe annet til salighet og fred enn det han gjorde på korset tre.

Jesus vil at du skal følge i hans fotspor dit, og han vil at du skal være der. Se og lære, og bli i det. «Og aldri mere vil jeg gå Fra dette sikre sted.»

Lagt i aske

Det fortelles om bybrannen i Chicago for litt over hundre år siden. Byen var bygd opp av små trehus, og hele byen ble lagt i aske på en natt og en dag. Tusenvis omkom, for ilden spredte seg så hurtig. Det var mange som ikke fant noe sted å flykte.

Også en uke før dette, hadde det vært en brann i Chicago, der et helt kvartal hadde brent ut. Da hadde de klart å begrense ilden til dette firkantede kvartal. Midt i byen lå dette området som var helt utbrent. Intet brennbart var igjen.

De våknet en uke senere, og det var flammer over alt. Hele byen stod i brann. Det var ingen vei å flykte.

Så fortelles det at noen sprang inn på dette området som hadde brent en

uke tidligere. De grov seg ned i asken, og i de husene som hadde kjeller, gikk de inn. Der var det allerede utbrent, og dit kom ikke ilden. Det var ikke noe mer for ilden å få tak i. Den hadde allerede gjort sin gerning.

Bare ett sikkert sted

På dommens dag er det bare ett sikkert sted. Det er det eneste sted i verden, der Guds vrede allerede har rammet. Der har Guds ild rasert alt. Stedet er *Golgata*.

Der smakte Jesus Guds vredes dom for oss. Vi skal få grave oss ned i asken der. Dit kommer ikke Guds vredes dom på dommens dag.

Påske – forbigang

Ordet påske betyr forbigang. Da dødsengelen gikk fra dør til dør i Egypt, så han på noen dørkarmer at det allerede var tatt liv. Da gikk dødsengelen forbi.

Vreden og straffen hadde rammet. «Og aldri mere vil jeg gå, fra dette sikre sted.» Bli med til *Golgata*! Vær der! Gå ikke derfra, men bo, bygg og lev der.

L&E

Takk, Jesus!

*Du gikk for meg en blodig sti,
og jeg som skyldig var, slapp fri.
Guds vredes skål du tømte ut.
Så dyrekjøpt er jeg din brud!*

(Sangboken nr. 278, v. 3)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Vær velsignet, nådetrone!

*Vær velsignet, nådetrone
Tusen ganger at du var.
Villig synden å forsoner
Som deg selv fortørnet har!
Å hvor fyller himmelsk lyst,
Takk og kjærlighet mitt bryst
Når jeg ved ditt kors betenker,
Jesus, hva din død meg skjenker!*

*Kom, min lege, å forbinde
Mitt det knuste sinn og mot!
La mitt arme hjerte finne
Redning i din død, ditt blod!
Ta den hele skade bort
Som meg Adams fall har gjort,
Og som jeg ved synd har øket
– La min skyld helt være strøket!*

*Skriv meg Jesus, dine vunder.
Og din død i sjelen inn.
Så jeg ser deg alle stunder
På ditt kors som Frelser min!
Du alene kan på jord
Hjelpe meg med nådens ord,
Her for dine føtter bøyet
Blir mitt hjerte trøst tilføyet.*

*Disse føtter vil jeg holde
Som min sjels den faste stav,
Mine hender vil jeg folde
Og deg tage i min favn.
La meg finne ly og le
Under dette livets tre,
Si: La sorgen borte blive,
Jeg vil all din synd tilgive!*

(Arnulf fra Løwen, d 1250)